

```

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X                                                                 X
X                                                                 X
X           O R D E   D E R   V E R D R A A G Z A M E N           X
X                                                                 X
X           KURSUS: DE GESCHIEDENIS EN TOEKOMST                 X
X           VAN DE BEWUSTWORDING DER MENSHEID                   X
X                                                                 X
X                                                                 X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

```

Dinsdag, 26 februari 1985

DE BETEKENIS VAN DE TEGENSTELLINGEN VOOR DE BEWUSTWORDING

Dat is dus eigenlijk bijna een technisch probleem. We zitten namelijk met een grote moeilijkheid. Een mens kan alleen denken door te vergelijken. Vergelijken is alleen mogelijk wanneer er waarden bestaan die van elkaar afwijken. Daar de mens bovendien geneigd is tot oordelen heeft hij tegenstellingen geschapen die hij meestal goed en kwaad, aanvaardbaar of onaanvaardbaar noemt.

De mens leeft echter niet als deel in een wereld van tegenstellingen. In de werkelijkheid is alles één, maar hoe kun je die eenheid omschrijven of begrijpen wanneer je niet in staat bent om eerst althans delen van die eenheid een beetje te definiëren. Zo zien we, dat de tegenstelling eigenlijk nodig is om de eenheid te begrijpen. U moet begrijpen, dat er een relatie bestaat. Licht en duister op zichzelf zullen wel echt zijn, maar licht en duister kunnen wij alleen definiëren door het onderscheid dat ze voor ons maken, dat wil zeggen, dat in ons hele wezen de beoordeling een zuiver persoonlijke is. Wanneer de feiten objectief bestaan, zal de mens het toch subjectief beleven. Daar komt het op neer.

Bewustwording nu is een uitbreiding van correlatievermogen, dus het overzien van samenhangen en een beter doordringen in de essentie der dingen. Dus niet blijven vastkleven aan uiterlijkheden, maar ook het wezen gaan begrijpen.

Wanneer je zegt, dat alles eenheid is dan kun je zeggen, dat bewustwording in zijn hoogste graad de erkenning is van het eenzijn met alle dingen. Maar zover ben je niet. Zou je ooit zover kunnen komen wanneer je niet eerst afzonderlijk eerst alle dingen afzonderlijk zult hebben leren kennen.

Een mens is geprogrammeerd en nu bedoel ik zeker niet de conditioneringen die voortvloeien uit de gemeenschap waarin je leeft. Ik bedoel ook nog niet eens zo zeer de erfelijke kwaliteiten waardoor je lichamelijk toch ook min of meer bepaald bent, maar door het geheel van zijn voorgaande ervaringen.

Wanneer je te maken krijgt met een opeenvolgende reeks van levens en je brengt steeds je ervaringen mee dan zal hierdoor je oordeel veranderen. Maar de vormmens vergt nu eenmaal een driedimensioneel waarnemingsvermogen, eventueel aangevuld met een vierdimensionele ervaring die je ook tijdservaring kunt noemen waarbij je uiteindelijk alleen nog maar te maken hebt met één vlak van bewegingen. Je hebt er nu al een derde vlak bij.

Door die vlakken tegenover elkaar af te schatten kun je dus komen tot

wat men noemt ruimtelijke definitie. Wanneer je dan bovendien zoals de mens visueel in staat is, ook auditief in staat bent om vanaf twee verschillende punten aan te peilen dan kun je ook nog spreken van diepte. Er is dus ook nog een afstandsdefinitie mogelijk.

Op deze manier werken onze hersenen eigenlijk als een apparaat dat voortdurend bezig is relaties en verhoudingen vast te stellen.

Onze geest weet wel het een en ander over die eenheid, maar kan dat niet voldoende in een menselijke vorm kwijt. Die mens kan zich alleen bewegen door zich bezig te houden met verschillen en niet met overeenkomsten. Een overeenkomst en een analogie is als het ware bijkomstig, maar de tegenstellingen zijn voor ons noodzakelijk voor onze oriëntatie, ja voor ons bestaan, zolang we een menselijk lichaam hebben.

Je kunt dus zeggen, dat wij de tegenstellingen nodig hebben. Door deze tegenstellingen verruimen we eigenlijk ons vermogen om de eenheid, of delen van die eenheid, beter te begrijpen.

Oorspronkelijk denk je aan jezelf als ik en al het andere hoort erbij. Een kind ziet zijn omgeving en zichzelf ergens als een soort eenheid. Daarnaast ziet het zijn eigen gedachtenwereldje als iets wat de werkelijkheid beïnvloedt. Een kind denkt sterk magisch. Een kind neemt een stoel, maakt er een trein van of een vliegtuig. Voor dat kind is het op dat ogenblik echt, ook al weet het, dat het speelt. Bij mensen die groter zijn geworden gaat dat niet zo gemakkelijk meer, maar die hebben ook nog wel ergens het gevoel van ik ben ik en de rest... nou ja. Dan ga je begrijpen dat je van zoveel anderen afhankelijk bent. Misschien ga je ook begrijpen, dat vele anderen ook van jou afhankelijk zijn. Je gaat relaties erkennen. Daardoor ontstaat een eenheidsbegrip. Dat is dan in zijn primitiefste vorm: ons dorp, onze stad, ons land. Of ons geloof, onze voetbalklub. Identificatie dus met een groter geheel. Dit hoort in het normale menselijke bestaan thuis en treedt over het algemeen al op aan het begin van de puberteit, soms al voordien. Dus we gaan eenheden zien en we gaan onszelf in verband met een grotere eenheid beleven. Dat is voor bewustwording heel erg belangrijk, want we zien nu het andere als een aanvulling van hetgeen we zelf zijn. We beseffen langzaam maar zeker, dat wijzelf een aanvulling vormen voor het geheel waarvan we deel uitmaken.

Dat wordt niet zo bewust ervaren of beredeneerd, het wordt wel beleefd. Dan zijn er ook delen waarmee we geen relatie hebben. Weer een tegenstelling. Wat bij mij hoort en wat niet bij mij hoort. Het is een kind dat tot de conclusie komt dat er niet alleen maar mensen zijn die je met dreinen de baas kunt, maar dat er ook nog anderen zijn die terugdreinen.

Je komt dus als het ware in een volwassener stadium terecht. Nu ga je begrijpen, dat het ik ook in zichzelf, hoe complex het is, een geheel is. Het gaat er niet om, dat je een deel van je wezen uitzendt, uit-treding of zo, nee het gaat er juist om, dat wat ook een deel van je wezen doet het altijd betrekking heeft op het geheel. Dan is elke beleving een vaststelling van een contrast dat bestaat tussen dat ik als geheel en datgene wat niet ik is als geheel. Later kun je daar weer factoren uit afzonderen. Je komt tot een soort wereldbeeld.

Wanneer u bezig bent met onze sferen bijvoorbeeld, dan is het heel gewoon dat we spreken over lichte en duistere sferen. Toch is dat eigenlijk niet waar. Ze bestaan niet echt. Toch is het eigenlijk de beste methode om bepaalde bewustzijnsbeleving van groepen weer te geven. Iemand die in een duistere sfeer leeft, leeft op hetzelfde niveau als iemand die in een lichte sfeer leeft. Maar degene die in een duistere sfeer leeft wijst erkenning af. Dat wil zeggen, dat er voor hem geen contrasten zijn om zich tegenaf te zetten buiten zijn eigen persoonlijkheid. Dan is de toestand duister in gebondenheid. Diegene die in een lichte wereld leeft heeft helemaal geen licht maar leeft op hetzelfde

niveau. Deze staat open voor anderen. Dat wil zeggen, dat hij deel vormt van het grote geheel. Dat geheel kan een wereldvoorstelling opbouwen. Dat is dan bijvoorbeeld zomerland.

Die tegenstellingen die wij hanteren om iets duidelijk te maken zijn niet concreet. Er is een toestand van verenging van besef en er is een toestand van uitbreiding van besef. Het is dus niet een duistere wereld en een lichte wereld. Licht en duister spreken echter veel beter aan. Daarom spreek je erover. Zelfs in het woordgebruik hanteren we de tegenstelling om daar het begrip van waarde mogelijk te maken.

Op een gegeven ogenblik loop je natuurlijk ergens tegen een muur op. Als je zegt, dat er geen tegenstellingen zijn, wat is er dan wel. Het antwoord hierop is, dat er geen ander bewustzijn is dan door identificatie met, dus een je één gevoelen met. Maar een je één gevoelen met betekent een opgeven van een zelfstandige persoonlijkheid die je hebt gehad. Je kunt dan alleen nog in dat geheel functioneren, maar niet meer er buiten.

Dat dit feitelijk allang het geval is weet je niet als mens. Dat weet je ook niet als geest terwijl je op weg bent. De eenheid in zichzelf echter bestaat toch weer uit vele delen. De beste vergelijking is dan een lichaam dat uit cellen is opgebouwd. Elke cel is een afzonderlijke eenheid met een afzonderlijk levensproces, met geheel eigen voedingsbehoeften, met eigen kerneigenschappen en wat dies meer zij. Alle cellen bij elkaar zijn te men pas een lichaam. Eerst wanneer al die cellen in redelijke mate functioneren kan het lichaam functioneren, is er dus leven.

Zo moet je geloof ik de werkelijkheid ook beschouwen.

Alles vloeit samen. Wat het zal zijn, ik weet het niet, misschien iets wat in onbekende ruimte zweeft, misschien een God die zichzelf spiegelt aan zichzelf, ik weet het niet.

Maar ergens is die eenheid. Dat zij bestaat voor ons, dat is wel constateerbaar vanuit onze werelden, zoals we ook constateren dat er geen oordeel bestaat, maar dat er wel grenzen bestaan. Er bestaan namelijk dingen die zo onmogelijk zijn, dat ze voor ons niet te beseffen, te denken, niet te beleven zijn. Ze zijn er eenvoudig niet. Totdat we op een hoger niveau concluderen, dat er wel iets is, maar dat het met ons niets te maken heeft.

- + Die hoogbewusten zouden dat kunnen zeggen?
- Die zeggen het, ja.
- + Opmerking over cellen...
- Je kunt dit zeggen. Beter zou je nog kunnen zeggen, dat datgene wat het functioneren als ego van een lichaam mogelijk maakt is niet een zelfstandige eenheid, maar uiteindelijk een deel van de godheid, dat alleen in het besef daarvan tijdelijk is afgezonderd.
- + Onverstaanbare opmerking.
- Er was één been en dat sprak tot de rest van het lichaam: ik heb jullie niet nodig, want ik ben een been, dus ben ik een hardloper. Hij vergat, dat er een tweede been bij nodig was plus een motorische kracht, een hart voor bloedcirculatie en longen voor zuurstofaanvoer en dergelijke. Je kunt niet zeggen, dat wij onze eigen God zijn. Je kunt alleen zeggen, dat wij deel van God zijn die ons eigen wezen mee omvat. Dat is heel iets anders. Je kunt nooit zeggen, dat je God bent. Je kunt alleen maar zeggen, dat je ergens een stukje van God bent. Welk stukje weet ik niet. Erg belangrijk zal het wel niet zijn. Een collega van mij heeft het eens omschreven als: een mens is wel deel van God, maar in het geheel onbelangrijk en niet meer dan een vliegenpoepje op een onmetelijk grote spiegel.

Laten we uitkijken, anders komen we zo tot het de mens tot God verklaren. Ik denk, dat je dan weer eigenlijk de tegenstelling zoekt door te zeggen: ik ben God. Dan zal ieder ander ook wel God zijn. Maar als God ben ik mijzelf en heb ik dus recht vanuit mijzelf. Dat is nu niet waar. Recht heb je pas als je bewustzijn van de totaliteit, voor zover binnen je ego, als besef kunt hanteren. Dat is je enige mogelijkheid.

+ Welk recht.

- Het recht tot leven, het recht tot denken. Voor mensen ook het recht om te sterven. Dat is een recht waar de meeste mensen niet dol op zijn, omdat ze nog niet tot in eeuwigheid in een stoffelijk lichaam hebben geleefd. Ze zouden ontdekken, dat dat een heel erg vervelende zaak was. Toen Methusalem overleden was riep hij uit: eindelijk weer eens frisse lucht en de vrijheid!

Het recht van leven en van sterven hanteer je vanuit je eigen besef en dat brengt ons weer in moeilijkheden met de stoffelijke autoriteiten en diegenen die precies weten wat God van je wil (wat meestal datgene is wat zij het beste voor je vinden). Die zouden zeggen, dat de mens geen recht heeft om zichzelf te doden. Ik zou zeggen, dat de mens het recht heeft om te leven en dus heeft hij ook het recht om te sterven. Als hij die dood verkiest is dat zijn keuze. Dat je wilt voorkomen, dat iemand een dergelijke keuze maakt op verkeerde gronden, dat is allemaal aanvaardbaar. Maar dat je iemand, wanneer je geprobeerd hebt op elke wijze duidelijk te maken, dat het geen zin heeft om te sterven, toch de keuze ziet maken, heeft hij het recht om dat te doen.

Ik zeg dus: wanneer, indien, als, ik stel het voorwaardelijk. Maar als een mens wil sterven, waarom kan hij dan niet sterven. De een misschien omdat zijn meisje hem verlaten heeft, de ander omdat hij niet geslaagd is voor een examen. Weer een ander omdat hij denkt, dat er toch binnenkort een atoombom valt.

Dat zijn argumenten die niet volkomen reëel zijn. Daar moet je de andere kant tegenover stellen omdat zelfmoordgedachten heel vaak voorkomen uit een zeer monomane gedachtengang. Ik denk, dat je het recht hebt om te sterven.

+ Nu krijgen we het punt, dat anderen bepalen of dat recht voor jou aangekomen is. Je hebt het recht zelf. Hoe hanteer je dat?

- Als je ervan overtuigd bent, dat sterven voor jou het beste is dan moet je er maar voor zorgen dat je sterft. Dat is dan jouw zaak en jouw zorg.

+ Je kiest zelf. Je hebt lichaam gekozen wat je niet zelf gemaakt hebt.

- Wat je gekozen hebt is in feite de sfeer en eventueel bepaalde erfelijke waarden die in dat lichaam aanwezig zullen zijn. Je kiest als het ware voor een sfeer, de sfeer waarin je leeft. Je kiest niet alleen het lichaam. Het is een complex geheel wat te maken heeft met geestelijke afstemming, met gevoelens die heel vaak - omdat je niet verder nadenkt - aanvaard zijn, ofschoon ze maar gedurende een ogenblik ontstonden in die wereld. Je neemt die als reëel, als basis voor een verder leven. Het is de vorm, maar het net zo goed het sociale systeem en alles wat er mee samenhangt. Zover als je die dingen kunt beseffen als geest beïnvloeden ze je keuze. Dat wil dus ook zeggen, dat de geest in zekere mate in tegenstellingen moet denken om een incarnatiekeuze te maken.

+ Vraag over incarnatie.

- Je kunt het het beste misschien zo formuleren. Een niet zo bewuste geest gaat af op de omstandigheden die rond de bevruchting een rol spelen en vaak de uitgestraalde denkbeelden omtrent de wereld die de ouders op dat ogenblik bezitten. Dat impliceert dus, dat hij afgaat op een moment-opname zonder te begrijpen, dat hij een hele film door moet leven. Hij weet dus niet van te voren wat dat hele leven gaat brengen, tenzij je zeer bewust bent.

Er zijn entiteiten die naar één bepaalde incarnatie-mogelijkheid zoeken. Die wachten er desnoods 700, 800 jaar op totdat ergens precies die sfeer

ontstaat, de juiste ouders met de juiste genetische mogelijkheid waarin zij dan denken dat ze hun vervulling kunnen vinden en een uitbreiding van een bewustzijn. Dat is ongetwijfeld waar. De meerderheid kijkt alleen naar welke tram er bij het haltebordje staat en ze stappen in de eerste de beste in. Als het de verkeerde is hebben ze pech gehad.

+ Vanuit welke sfeer kun je min of meer bewust oordelen waar je naar toe gaat?
- Hoog zomerland.

+ Hebben associatie en bewustzijn iets met elkaar te maken. Verbinding.
- Associatievermogen is een vorm. Het is uiteindelijk niets anders dan samenwerking tussen linker en rechter hersenhelft.

Om terug te komen op de eerste vraag die ik nog niet beantwoord heb, het volgende. Wanneer we ons goed realiseren, dat associatie voor de mens in feite herkenning is, met andere woord identificatie op grond van vergelijking met herinnering van de bewuste herseninhoud en dat we als resultaat van die erkenning komen tot een min of meer emotionele reactie. Die emotionele reactie maakt voor ons de uiteindelijke respons en daarmee dus de werkelijke bewustwordingswaarde van het geheel uit.

+ Stoffelijke functie.

- Associëren op die manier is een stoffelijke functie. Het grote verschil tussen stoffelijk denken en geestelijk denken ligt geloof ik vooral in het feit, dat de stofmens associatief en vergelijkend denkt, terwijl de geest die wat meer bewust is - en dan gaan we van hoog zomerland nog hogerop - over het algemeen denkt in synthesen, dus in feite samenvoegingen. Daar ligt het grote verschil.

Laten we het zo zeggen. Mensen zeggen, dat je doctor in de letteren kunt zijn, je kunt nog doctor in de rechten zijn en doctor in de geneeskunde. Dan zijn dat verschillende disciplines en die zouden door hen enigszins als losstaand beschouwd worden. Men ontleent wel aan de ene kennis omdat ze in de andere tijdelijk van pas komt, maar men beseft vaak niet hoezeer bepaalde disciplines een bepaalde gelijkheid van waarden bezitten, een bepaalde parallelliteit. Pas wanneer er iemand is die in staat is te overzien op welke punten de disciplines elkaar volledig aanvullen, kan een synthese ontstaan. Dat houdt in, dat bij wetenschap het niet gaat om de specialist, maar om de alleskenner. Degene die van alles voldoende hoofdzaken kent om te zien hoe het werk van specialisten op de zuivere wijze moet worden samengevoegd. Er is dus vergelijkend gesproken, zo gaat het ongeveer ook bij de geest. De geest overziet veel meer dan de mens, is veel intenser bezig met het geheel en veel minder met de details. Daardoor ontstaat het overzicht. Dat overzicht is dan weer bepalend voor een bewuste incarnatiekeuze.

Dat waren dus enige afwijkende inlichtingen. Als je iemand hebt die een goed associatie-vermogen heeft dan zegt hij, dat dit een lezing van afwijkingen werd.

Om nog even terug te komen op die behoefte aan tegenstellingen het volgende. Wanneer u dit betoog hebt gevolgd wat hebben we dan eigenlijk gedaan? We hebben voortdurend waarden tegenover elkaar gesteld en uit die tegenoverstelling een conclusie getrokken. Dit is een denkproces van de mens. Een rationeel proces gaat uit van wat geweest is, wat is, vergelijkend tussen beide, daardoor beslissing ten aanzien van of verwachting ten aanzien van de toekomst. Dat die toekomst in zichzelf een vaste waarde is met een beperkt aantal verwezelijkingspunten dat kun je de mensen nog niet duidelijk maken. Hij gelooft of in een absolute lotsverbondenheid of hij ziet het als iets wat je zelf maar helemaal uit moet maken. Misschien met behulp van en dan komt de engel,

de geleidegeest, kortom de hele geestelijke familie die in de zachte sociale sector zit.

De werkelijkheid is, dat wanneer je in een keuzetoestand komt een zogenaamd punt van splitsing of keuze, dat je soms wel twee of drie of wel vier mogelijkheden hebt, nooit meer. Elk van die mogelijkheden impliceert, dat een reeks nu nog bestaande mogelijkheden wordt uitgeschakeld en dat daarvoor andere - soms meer eenzijdige mogelijkheden - gaan ontstaan. Elke keuze betekent een diversie van de hoofdlijn. De hoofdlijn kan bepalend zijn voor het totale bestaan, maar het bewustzijn zal dit niet beseffen maar alleen van knooppunt tot knooppunt gaande, dus alle nevenlijnen volgend.

Uw keuze is zeer beperkt. Dat is voor de mens een beetje moeilijk omdat je kunt zeggen, dat je theoretisch vrij bent. Natuurlijk heb je theoretische vrijheden, maar gelijktijdig word je door je vroegere keuzen beperkt. Laten we zeggen, dat je vroeger gekozen hebt voor een opleiding als bijvoorbeeld banketbakker. Nu zoudt u misschien atoomwetenschappen willen beoefenen, maar u bent bakker en daardoor hebt u niet de vooropleiding waardoor u een verdere studie in die richting gemakkelijk kunt volgen. De kans dat u dat dus bereikt wordt heel erg klein. Daarentegen is er misschien veel vraag naar banketbakkers en de kans dat u meester-banketbakker bent is in verhouding groter dan dat u ooit atoomfysicus kunt zijn. Ik denk, dat dat het punt is wat de meeste mensen over het hoofd zien. Je leeft in een bepaalde sociale samenhang. Deze samenhang bepaalt ook hoe je je mogelijkheden ziet. Die bepaalt hoe je je gaat bewegen. Die bepaalt dus de keuze die je voor jezelf ziet. Dat is altijd een beperking. Hoe eenzijdiger je bent in je denken, in je beleven hoe meer van de hoofdlijn van je bestaan, de werkelijkheidswaarde, je besef en je beleving gaan afwijken. Je kunt altijd weer lijnen trekken door die werkelijkheidswaarde. Die keuzemomenten komen dus steeds in overeenstemming met als het ware knopen die ook in die hoofdlijn zitten.

Ik schiet nu van hot naar haar. Ik had het ook rechtlijnig kunnen doen, dan had ik de werkelijkheid moeten beseffen.

Nu is het zo, dat we door die keuze steeds weer in een situatie worden gemanceuvreerd waarbij op enigerlei wijze datgene wat we bereikt hebben ons onvoldoende is, hoe dan ook. We komen in opstand tegen dat wat is, we willen wat anders. Dat impliceert dan weer, dat we van de ene eenzijdigheid overslaan naar de andere. Daardoor scheppen we - ook in onze belevingen - tegenstellingen. Deze tegenstellingen samen vormen weer, zodra je ze als eenheid gaat begrijpen een terug tot werkelijkheid. De werkelijkheid van hetgeen je bent, de werkelijkheid van hetgeen je betekent, de werkelijkheid van hetgeen je - kosmisch gezien - waarmaakt.

Je kunt je dan nog afvragen of je die tegenstellingen niet kunt uitschakelen. Ja, dat kun je wel. Er zijn onder meer meditatieve of andere toestanden denkbaar, waarin je je bewustzijn als het ware uitschakelt. Dan ben je één met de werkelijkheid en ook één met de kracht die er in je is, wanneer het goed is. Hoe kun je dat waarmaken. Wanneer je naar buiten komt dan moet er weer een verklaring voor gevonden worden. Je kunt het niet aanvaarden zonder het voor jezelf te omschrijven, een beeld van te hebben. Op het ogenblik, dat je dat beeld vervaardigt, echter, wat dat dan ook moge zijn, heb je weer tegenstellingen geschapen en begin je weer met een afweging tussen wat voor jou waarheid is en wat volgens de wereld waar zou zijn en wat helemaal niet waar is, zonder te beseffen, dat het allemaal behouden is in dat ene moment waarin je dus niet tot omschrijving kwam en wel één bent met de werkelijkheid. Dan zeggen de mensen, dat je dat toch moet doen.

Dan vraag je waarom dan wel. Het antwoord is dan, dat je meer innerlijke rust krijgt, meer innerlijke kracht, met andere woorden die heb je dus niet.

Wanneer jouw besef te dien aanzien zich wijzigt, wijzigt ook je situatie zich. Dat vergeten die mensen. Je kunt niet zeggen, dat je dit waar gaat maken terwijl je gelijktijdig met het tegendeel bezig bent. Het is het bekende voorbeeld: je kunt een koekje niet gelijktijdig bewaren en opeten. Alles heeft zijn consequenties. De consequenties vloeien voort uit ons onvermogen om op welke wijze dan ook iets tot eenheid te brengen.

Al onze ervaringen en mede dus onze keuzen, onze evenwichtigheid en onevenwichtigheid als geestelijk wezen, die vloeien daaruit voort.

+ Onverstaanbare opmerking.

- Het heeft er betrekkelijk weinig mee te maken. Het is dus zuiver biologisch. Gezien de evolutie van het menselijk geslacht nog steeds een noodzaak. Bovendien is het reëel bezien een verschil van een heel klein stukje eigenlijk.

+ Opmerking over geslachtsloosheid.

- Zou je dan nog mens kunnen zijn? Je denkt aan de perfecte mens, maar dat is nu eenmaal niet haalbaar. Dat is doodgewoon omdat je op aarde zijnde gebonden bent aan een aantal fysiologische eigenschappen die weer uit een bepaalde groei in een biologisch patroon zijn voortgekomen. Er zijn op aarde wel degelijk tweeslachtige wezens, er zijn er aardig wat. Deze liggen allemaal op een lagere trap van ontwikkeling. Het zijn juist de tweeslachtige wezens eigenlijk die tot volgende ontwikkelingen in staat zijn gebleken. Die dus in de evolutie een grote stap voorwaarts hebben gemaakt. Eén ervan is de mens. Wat u zegt is zoiets als: kunnen wij die tegenstellingen opheffen. Dat kun je niet. Dan zegt men ook, dat de psyché van een man en een vrouw verschillen. Dat is inderdaad waar, maar ze vergeten erbij te zeggen waarom. Omdat beiden door het biologisch geheel, ook evenwicht wat hen beheerst, ook in reactie verschillen en daardoor het gebruik van het denkvermogen daardoor heel vaak afwijkend is. Dat komt dan verder nog eens in de plaats van maatschappelijke conditioneringen, waardoor die eenzijdigheid aan beide zijden wordt aangemoedigd. De feitelijke potentie is voor man en vrouw wat denken en beleven en bewustzijn betreft praktisch gelijk buiten enkele biologische verschillen. Die zijn in wezen niet zo belangrijk als men ze maakt.

+ Verschillende emoties?

- De emoties zijn bij de man en de vrouw ongeveer gelijk. Over het algemeen wordt de man als het ware in een rol in de wereld gedrukt waarbij emotie wel onderdrukt moet worden. Emotie is achtergrond. De vrouw wordt over het algemeen grootgebracht in het geheel waarin haar wordt geleerd, dat emoties toch wel buitengewoon belangrijk zijn. Dat wil zeggen, dat de vrouw haar emoties veel eerder uit dan een man. Het wil niet zeggen, dat de man minder emoties kent dan de vrouw. Je kunt verder zeggen, dat de verwerking iets verschillend is, inderdaad. Je kunt verder zeggen, dat de fasering anders is. Dat kunnen we dan weer terugvoeren op bepaalde kleine verschillen in evenwicht die in man en vrouw bestaan. De vrouw wordt altijd voorgesteld is veel pijngevoeliger dan de man. Maar de man is juist veel pijngevoeliger. Dat hangt ook weer samen met die hele biologische opmaak, waarbij het zenuwstelsel van een vrouw is berekend onder meer op de spasmen van een geboorte. Die moeten ook verwerkt worden. Dat is iets wat door een man eenvoudig niet meer te verdragen zou zijn. Hij zou bewusteloos raken. De vrouw niet, die kan erbij blijven. Er zijn meer van die voorbeelden. Er zijn dus wel verschillen. Die verschillen zijn in verhouding maar betrekkelijk

gering zodra je het geestelijk gaat bezien. Je kunt zeggen dat wel het belevingspatroon van man en vrouw verschillend is. Dit komt voor een groot gedeelte uit zowel hun sociale conditionering als ook uit de sexbepalende conditionering. Mannen hebben een wereldje onder elkaar, ze vergeten dan dat vrouwen dat precies hetzelfde hebben. Vrouwen onder elkaar zijn anders, dan vrouwen waar mannen in de buurt zijn. Mannen onder elkaar reageren ook anders dan wanneer er vrouwen in de buurt zijn. Er is dus een bepaalde scheiding tussen de geslachten in dit opzicht, maar dat komt weer omdat men zich meer vrij voelt om zichzelf te zijn met de eigen sexe en het gevoel heeft ten aanzien van de andere sexe een beeld te moeten tonen, dat niet helemaal reëel is.

Bij zo'n vraag mag je dit nog wel even opmerken, anders denkt u, dat ik me er met een Jantje van Leiden van af wil maken.

- + Terugkomend op tegenstelling, kun je zeggen dat hoe bewuster hoe minder tegenstellingen.
- Je kunt zoveel zeggen. Het is niet onjuist, maar zo onvolledig dat het daardoor alleen al in de reuk van onwaarheid komt te staan. Het is namelijk zo. Tegenstellingen zullen altijd blijven bestaan zolang we een bewustzijn hebben dat behoort tot deze fase van ons zijn. Wanneer we die tegenstellingen niet meer gebruiken als graadmeter, als waardemeter, maar als uitgangspunten, dan wordt het heel iets anders. Dan wordt namelijk het heden bepaald en daarmee het ik. Terwijl normalerwijze in de tegenstelling het ik buiten beschouwing blijft, zichzelf niet eens als beoordeler of als middelpunt van de tegenstelling beseft en meent, dat het buiten hem bestaat. Waarheid vind je dus naarmate je meer de bewustzijnsfase kunt herleiden tot iets wat bij jou behoort en dat niet zonder meer aan de wereld of aan het andere, aan God of aan God en de duivel of wat dan ook, behoort.

Ik kan me begrijpen, dat u er zo bedenkelijk over doet. Ik ga dit nu zo langzamerhand besluiten. We zijn wel wat afgeweken van het eigenlijke onderwerp, maar ik dacht dat het toch wel leerzaam was.

Ik zou dit willen zeggen.

We moeten ons bewust zijn van het feit, dat de tegenstellingen die wij zien om ons heen niet zonder meer zelfstandig bestaan zoals wij ze ervaren. Er is altijd een deel van onze eigen beoordeling bij. Als we dat gaan begrijpen dan staan we iets lossier, iets minder in onze absolute en gevormde, gedefinieerde wereld. Het is een relativiseringsproces, ik geef het toe. Maar in die relativisering ontstaat een grotere openheid voor die stukjes werkelijkheid buiten ons waarmee we toch steeds weer geconfronteerd worden.

Bewustwording is geen proces van: nu zal ik even zalig worden of meer dan een ander. Het is een proces waarbij de wereld groter wordt omdat je de samenhangen in die wereld beter begrijpt. Daarbij zullen voor het ik natuurlijk belangrigheden verschoven worden, dat is duidelijk.

Als je in een kleine dorpsgemeenschap leeft dan denk je dat de burgemeester toch wel een buitengewoon man moet zijn, nietwaar. Dan kom je uiteindelijk terecht in een wereld van internationale politiek en dan begrijp je, dat die burgemeester eigenlijk maar niets is. Iemand die dan maar net zijn rol kan vervullen en verder niet.

De waardering voor anderen en daardoor ook de benadering wordt anders. Juist wanneer we relativiserend beseffen dat geen enkele beoordeling blijvend en beslissend kan zijn, dat geen enkel gegeven onveranderderlijk en vaststaand is te noemen kunnen we openstaan voor eventuele aanvulling.

Het is een wereld die veel minder scherp omlijnd is, dat geef ik toe. Maar het is een wereld die leeft. Hoe meer je vaste lijnen trekt hoe minder bewustzijn het leven in feite omvat. Het is dan een vaststaand kader waarbinnen je schuift met datgene wat nog mogelijk is, maar waardoor je een groot gedeelte van je eigen werkelijkheid terzijde schuift.

Leven betekent verder vrede vinden met jezelf. Het is ook altijd gek, dat dat in tegenstellingen terecht komt. Maar vrede is het rustpunt waarin de vastgestelde tegenstellingen als evenwichtig kunnen worden ervaren. Dat is vrede. Vrede is evenwicht. Tevreden zijn met jezelf wil dus zeggen zonder enige vaste definitie te geven aan hetgeen je zelf bent of wat er om je heen bestaat. Dat je jezelf ervaart als in evenwicht zijnde tussen alle factoren die op je in werken. Daarom is het zo belangrijk, dat je vrede kent. Vrede is niet iets wat je cadeau krijgt. Vrede is een proces van aanvaarding waardoor tegenstellingen acceptabel worden en daarbij hun scherpte en hun tegengerichtheid voor een deel voor je verliezen.

Hetzelfde is verdraagzaamheid. Verdraagzaamheid is ook iets wat wij al heel lang prediken. Niet omdat het zo goed is om te verdragen wat een ander is of doet, maar omdat alleen de mens die het anders zijn van anderen kan verdragen, die zich niet bezighoudt met het voortdurend aanscherpen van de verschillen, in staat is de grote delen van de werkelijkheid te beleven en te bezien. Het is niet alleen, dat je zegt dat je er een betere wereld door maakt. Je maakt er een betere bewustwording door.

Ik meen hiermede mijn bijdrage te hebben geleverd.

Weergave van deel van lezing na de pauze.

Lezing valt onder hoofdonderwerp: Geschiedenis en toekomst van de bewustwording der mensheid.

Deelonderwerp (voor niet-gehouden lezing van 23-10-84): Betekenis van de opeenvolging van incarnaties bij één mens en bij groepsincarnaties.

Als u het hebt over de betekenis van opeenvolgende incarnaties van een mens dan heb je het eigenlijk over de veranderingen die een bewustzijn ondergaat aan de hand van ervaringen.

Elke ervaring die je opdoet geeft je een bepaalde sympathie voor het één en een antipathie voor het ander.

Elke keer als je weer incarneert spelen die ontstane wijzigingen en verlangens een rol. Elke volgende incarnatie is eigenlijk een sluitstuk geworden op de ervaringen van de voorgaande. Een soort torensysteem. Wanneer je het hebt over groepsincarnatie dan praat je over mensen die in een gelijksoortige cultuur of beschaving gelijksoortige denkbeelden hebben gekend, gelijksoortige ervaringen hebben opgedaan; misschien in uiterlijkheid veel verschillende, maar die toch gelijkblijven.

Dan kom je als vanzelf met groepsincarnaties ook weer tot keuzen die bepaald worden door hetgeen waarin je hebt geleefd.

Ik kan mij bij voorbeeld voorstellen dat er een hele hoop mensen zijn die in Nederland of ergens in Amerika leven die zoveel ervaring hebben opgedaan dat ze de volgende keer kiezen voor Rusland of omgekeerd. Dit omdat ze zoveel klappen aan de ene kant hebben gekregen, dat ze zeggen: dat niet meer, nu moet ik het andere proberen. Op die manier ga je van leven tot leven eigenlijk steeds meer dingen ervaren. Daardoor weet je steeds beter hoe het moet.

Voor de groep is dat precies hetzelfde. Ze leert steeds meer zo te incarneren en te funktioneren, dat zij binnen het geheel van de wereld waarin ze zich manifesteren een betekenis heeft, dat ze iets tot stand kan brengen.

Dat geldt niet alleen voor mensen op aarde. Waarom hebben we een hele tijd gehad, dat bijna alle geleiders van genezers Indiaanse gidsen waren. Dat "gidsen" kunnen we er af laten. Dat waren mensen uit de Indiaanse beschaving en voor een groot gedeelte geestelijken die grotendeels geleefd hebben in de periode rond 1700 tot 1900.

Deze komen door. Zo heb je ook nog steeds Egyptenaren. Egyptenaren komen heel vaak voor als filosofie of magie een grote rol speelt. Die entiteiten zijn er eenvoudig in geïnteresseerd en die proberen door mensen daarin te helpen voor te lichten, voor zich als het ware een duidelijker beeld te krijgen voor hetgeen nu past in hun zienswijze.

Je kunt zeggen, dat in het geheel van de bewustwording er eigenlijk een voortdurend proces gaande is waardoor je selekteert. Die selektie wordt bepaald door hetgeen je bent plus hetgeen je ervaart. Daardoor wordt je steeds meer gedefiniëerd. Je wordt steeds nauwkeuriger omschreven voor jezelf en datgene wat je bent, wat je kunt zijn. Wanneer we nu kijken naar de toekomst bijvoorbeeld dan zijn er een aantal dingen die heel duidelijk worden. Wanneer we kijken naar de toename van vervoer van allerlei dingen die je thuis kunt beleven en doen, dan zien we dat er een meerderheid van mensen is die minder gaan lopen. Dan is het heel logisch, dat de lichamen die daaruit voortkomen ook minder de neiging hebben goed loopwerk te ontwikkelen. Dus de loopjongen van vroeger wordt de rijjongen van morgen. Dat kan niet anders. Als het stoffelijk

zo is waarom zou het dan geestelijk anders zijn.

Wanneer je bezig bent met de bewustwording van de mens kun je teruggaan tot de holenmensen. Daarvoor is er ook een beschaving geweest, maar laten we bij de holenmensen blijven. Het waren betrekkelijk simpele stammen in zeker opzicht. Ze hadden leiders. Soms een oorlogsleider en een gewoon opperhoofd of soms ook nog een leider, priester of shamaan. Die groepen zijn zo ontstaan omdat er een enorme hoop geloof een rol speelde. Die geloven die samenhangen in saamhorigheden die waren alleen belangrijk. Die wereld was klein. Het werd allemaal bepaald door eigen stammen en kondities ervan. Het geestelijk begrip werd bepaald door het onbekende en de verklaringen die daarvoor golden binnen de stam. Zo gaat dat altijd door.

Ga je nu weer een eind verder dan vindt je bijvoorbeeld al weer stadsstaten. Je hoeft dan nog niet eens verder te denken aan de grote rijken die later zijn ontstaan. Wat zien we in die stadsstaten? Er is een veel grotere diversiteit aan mogelijkheden. De reïncarnatie in de stadsstaat betekent dan ook dat er een veel grotere variatie aan ervaring mogelijk is. Daardoor is het geloof misschien formeel veel belangrijker en formalistischer geworden, maar gelijktijdig zijn de mensen in de benadering van dat geloof en ook in de werkelijkheid vrijer geworden. Dan zie je dat het rijken worden met meerdere staten. We zien daar een eenheid ontstaan; binnen die eenheid worden de funktiemogelijkheden weer veel groter.

Als je dat nu uitzet tegen incarnaties dan zie je precies hetzelfde. Je ziet, dat bij elke volgende incarnatie de mogelijkheden groter worden. Of je ze gebruikt is een meer persoonlijke zaak, maar de mogelijkheden zijn groter.

Bij groepsincarnatie zien we dat bepaalde groepen eigenlijk steeds belangrijker worden. Hun belangrijkheid ligt dan in dat ene facet dat door hun ontwikkeling heen altijd een grote rol heeft gespeeld.

Wanneer je naar de toekomst kijkt moet je ook hetzelfde zien. Uiteindelijk is het aantal reïncarnaties dat op het ogenblik plaatsvindt zo hoog, dat er een aantal niet-menselijke zielen incarneert in menselijke vorm. Dat zal u bekend zijn. Dat houdt in, dat er een aantal primitief zijn. Deze primitiviteit komt tot uiting in hun denkbeelden, in hun geloof, in hun verwerpen van een aantal feiten en in hun onvermogen andere feiten te begrijpen.

Daarnaast zie je de lang-geïncarneerden die vele malen geleefd hebben. Wat blijkt nu? Die zijn vaak veel filosofischer, ze zijn aan de ene kant, dacht ik, minder geneigd om zich ten koste van alles te laten gelden, maar aan de andere kant weten ze veel beter wat ze willen doen en ze weten door te zetten ook.

Dus: hun belangrijkheid komt op een andere manier tot uiting.

Wanneer we nu kijken naar die wereld kunnen we zeggen, dat er + 1.000 jaar een bevolkingsafname gaande is, een tamelijk belangrijke. Dat wil nog niet zeggen, dat het met een miljard tegelijk gaat hoor, of er moet een oorlog komen, maar dan komt er helemaal niemand meer en dan zitten wij met het zootje opgescheept.

Wanneer er minder incarnatie mogelijkheden komen zal de nadruk vallen op degenen die nog een menselijke incarnatie nodig hebben, die de meest bewusten zijn. Omdat deze het beste kunnen beoordelen waar omstandigheden kunnen optreden die belangrijk zijn.

Dan krijgen we langzaam maar zeker een verandering in de maatschappij, in het denken, in het geloof, maar ook in de praxis. Je ziet de dingen verschuiven. Kijk je bijvoorbeeld naar het Aquarius tijdperk dan is dat een invloed waarbij langzaam maar zeker de gemeenschap boven de eenling staat. Maar de eenling in zichzelf is dan ook niet geneigd om zich als eenling sterk te laten gelden. Hij ontleent zijn belangrijkheid aan zijn waarneming van de gemeenschap en hetgeen hij er mee doet. Dat kunnen

allen incarnaties zijn van wezens die dus uit een zekere zelfzucht proberen tot onzelfzuchtigheid te komen en die nog niet begrijpen, dat het stellen van de gemeenschap boven de eenling in feite een andere vorm van zelfzucht is.

Zoals het zoeken naar gezag en macht over het algemeen een poging is om het onvermogen dat men in zichzelf ervaart te compenseren. Het zijn nu eenmaal normale dingen.

Wanneer ik het allemaal zo bekijk, dan zeg ik: lieve mensen, de betekenis van de incarnatie in opeenvolging van één mens is niet veel anders dan de groei van het bewustzijn waardoor gelijktijdig de functie van deze persoonlijkheid binnen het geheel voortdurend juist wordt gedefiniëerd en juist wordt beleefd.

Kijken we dan naar de groepsincarnaties dan kunnen we het volgende zeggen. Er zijn een aantal groepen mensen die een ongeveer gelijke ontwikkeling doormaken. Voor hen persoonlijk zal steeds hetzelfde gelden. Wat de groepen betreft, echter, moeten we aannemen, dat op de duur binnen de groep diegenen die de hoogste verantwoordelijkheid en ik-bewustzijn bezitten, de werkelijke dragers worden van de groep. De groep neemt af in aantal, de incarnaties verspreiden zich langzaam maar zeker. Soms gebeurt dit in 1.500 jaar, soms ook in 5.000 jaar, dat kan uiteenlopen. Wat overblijft is een vaste kern die dan echter niet alleen maar een kern is van gelijkgestemde geesten, maar die ook de neiging heeft naar elkaar toe te trekken.

De mensen komen met elkaar in contact en ze beginnen een samenwerkingsverband ook in menselijke vorm. Voor de mensheid betekent dat dan dat er groepen zijn van meer bewusten die op welke wijze dan ook proberen in anderen een bepaald besef wakker te roepen. De ervaringswaarde van het geheel neemt dus toe door de werking van een dergelijke groep.

De komt dan op allerlei moeilijke punten terecht; ik neem aan, dat mijn voorganger er ook mee bezig is geweest. Je komt op het begrip van de totale eenheid en alles wat erbij komt.

Misschien kan dat het beste op de volgende wijze uitgedrukt worden.

Ik ben deel van een geheel, maar om dit geheel te kunnen beleven en beseffen, moet ik eerst juist bewust functioneren binnen dit geheel. Pas wanneer ik het geheel beseff, ga ik automatisch juist functioneren en wordt mijn besef als het ware beseffen van het geheel.

Elke incarnatie op zichzelf is een poging om naar dat geheel - het bewustzijn van het geheel - toe te komen. Het is gewoon een stuwkracht. De menselijke ontwikkeling en datgene wat er voor de mens is geweest en mens is geworden, dat is dus een bepaalde richting van ontwikkeling die binnen het geheel en door het geheel bepaald wordt.

Onze incarnaties zijn alleen maar fasen die wij persoonlijk daarin doorlopen. De groepsincarnatie is niets anders dan het eveneens sprongsgewijze doorlopen van een aantal fasen, nu van een grotere groep, waardoor een grotere mogelijkheid tot uitwerking op de geest bestaat. Het is altijd maar weer het groeien naar het geheel toe en dat kun je pas als je je bewust bent van het deelzijn van het geheel.

Dus als je vraagt wat de zin van incarneren is, dan is het antwoord, dat opeenvolgende incarnaties tot doel hebben de werkelijkheid van je eigen ego te doen erkennen en groepsincarnaties zijn niets anders dan verschijnselen waardoor men voor zich deze ego-erkenning naderbij komt en gelijktijdig in zijn belevingen ook anderen een grote impuls geeft tot juiste ik-erkenning.

+ Hoe worden die groepen gevormd?

- Het beste kan ik een voorbeeld geven. Er zijn een aantal stammen, jagende, nomadenstammen. Een deel ervan is door jachtpartijen bij elkaar gekomen, tot samenwerking gekomen, tot wederzijds begrip gekomen. Hierdoor is een wederkerige erkenning ontstaan die ook een bepaalde

emotie inhoudt. Dat blijkt na de dood door te werken. Een volgende maal zullen dezen die deze band hebben gehad in de buurt incarneren, ze hebben gemeenlijk ook eenzelfde drijfveer, ze hebben dezelfde achtergrond. Dan hebben we dus een kleine groep. Deze groep neemt weer contact op met anderen. Daar de incarnatie steeds plaats vindt in die cultuur, in die omgeving dus waarin deze groep zich het beste ontwikkelen kan, zullen de besten uit die omgeving met die groep in harmonie gaan komen. Die worden ook ervaren als deel van het geheel, terwijl ze op aarde zijn. Die banden blijven weer bestaan. De groep breidt zich dus uit. Dat kan bij elke incarnatie theoretisch worden voortgezet, de groep zou dus steeds groter kunnen worden, maar het kan ook zijn, dat de groep door haar zeer speciale incarnatie ..... laten we als voorbeeld nemen de holenmensen. Deze zullen zeer waarschijnlijk nadien geïncarneerd zijn in strijd lustige groepen. Daarna zijn ze misschien overgegaan naar de Grieken en de Romeinen. Bij de Grieken eerder de Spartaanse dan de Atheense kant.

In Rome is het begrip beschaving, cultuur, met materie verbonden geraakt. Ik denk, dat je zo'n groep een volgende keer kunt aantreffen in de Middeleeuwen in bijvoorbeeld Italië of Frankrijk aan de hoven waar kunst en wetenschappen zo erg belangrijk waren.

Wanneer je dan van daar verder kijkt dan zal zo'n incarnatiesprong de mensen zeer waarschijnlijk hebben gebracht in begin 1800, dus zo tegen de eindtijd van Napoleon. Daar zullen die mensen heel waarschijnlijk als groep gekonfronteerd zijn met bepaalde godsdienstige omgevingen, waarbij een zekere onthouding van uiterlijke pronk erg belangrijk is geworden. Niet meer iets naar buiten toe laten zien, alleen binnenshuis. Dan denk ik, als die mensen weer incarneren en ze komen in deze dagen terecht, ze getrokken zullen worden naar al die gemeenschappen en groepen waarin onderlinge binding van belangstelling, maar gelijktijdig ook van geestelijke erkenning bestaan. Die groepen zul je waarschijnlijk eerder in een alternatief circuit vinden dan in een orthodox. Je zult ze over het algemeen vinden bij mensen die ontzettend bezig zijn om dingen te zien en te herkennen en aan anderen te prediken. Die mensen zullen zich dan heel waarschijnlijk - ongeacht de differentiatie die er bestaat (de één zal misschien prof zijn en de ander putjesschepper) - steeds treffen. Ze staan dan, op welke wijze dan ook, met elkaar in contact, in verbinding. Ze ontmoeten elkaar voortdurend. Daardoor vormen ze een geestelijk geheel, een kern. Dat kan dan in een volgende incarnatie weer een geloof worden, maar het kan ook een filosofische richting worden. Het kan zelfs een bepaalde wetenschappelijke discipline worden.

Dan heb je die groep zien gaan van het jagers- nomaden-stadium en de uiterste bijgelovigheid langs de verschillende trappen tot ze uiteindelijk terecht komt in een gemeenschapsbewuste groepering die innerlijk zich gedrongen voelt om juist in die gemeenschap te functioneren.

- + Verschillende volken in Afrika geloven in voorouders en hebben er contact mee, maar geloven niet in reïncarnatie.
- Dat komt zeer waarschijnlijk omdat reïncarnatie iets is waar velen bang voor zijn. Mensen zijn namelijk geneigd om aan de hand van hun huidig leven een volgend leven af te wegen. Alleen maar als je gelooft in de compenserende wenteling van het wiel, zoals je dat bijvoorbeeld bij de Hindoes vindt en bij bepaalde vormen van Boeddhisme zelfs, dan heb je het gevoel, dat het niet erger worden kan. Nu is iemand misschien paria, de volgende keer zal hij op zijn minst een gezeten boer zijn of zo. Dat is niet reëel omdat het uitgaat van de persoonlijke ontwikkeling. Die zal niet voor elke paria gelijk zijn. Die compensatie kan dus niet voor ieder gelijk zijn. Zo zijn er bij de Hindoes die zeggen, dat als je sterft en overgaat je eerst een poosje een dier wordt. Dus: geen tijger schieten, het kan opa zijn! Het zijn allemaal denkbeelden; ze zijn op zich niet volledig onmogelijk. Ze zijn wel uitermate onwaarschijnlijk dus, gezien de ervaring.

Dat die mensen in Afrika er weinig van weten, dat komt waarschijnlijk doordat overleveringen ten aanzien van reïncarnatie behoren tot de geheimen juist van de genootschappen, de medicijnmannen of de luipaardmannen, etc. Als je er mee te maken hebt blijkt, dat ze intern wel een idee hebben van reïncarnatie. Naar buiten toe wordt dat dus niet verkondigd. Er bestaan geheime vrouwengroeperingen, besloten groeperingen. Het blijkt, dat men ook daar gelooft, dat als je kinderen baart, je zult kunnen voortleven in de kinderen van je kindskinderen. Dat vinden we bij een aantal stammen, o.a. de Gombies. Het blijkt dus, dat het reïncarnatiegeloof geen deel uitmaakt van de openlijke godsdienst, maar eigenlijk behoort tot wat je zoudt kunnen noemen een esoterisch gedeelte daarvan dat dus niet naar buiten mag worden beleefd of geuit.

- + Vraag over gereïncarneerde personen die relatie hebben met bijvoorbeeld Witte Broederschap of iets dergelijks.
- Die komen voor, maar houden zich op het ogenblik op de achtergrond. Dacht u, dat er onder de negers, Bosjesmannen geen ingewijden zouden kunnen zijn? Uiteindelijk kan de koning ook wel eens in een lelijk eendje rijden. U kijkt naar het voertuig, maar u moet kijken naar de bestuurder. "Wij blanken zijn beter". De Indianen hadden er een mooie legende voor. "Toen God de mens maakte, maakte hij hem uit aarde. Hij ging hem bakken, zodat hij houdbaar was. De eerste verbrandde, dat werden de negers; de tweede werd wat gelig bruin, dat zag er ook niet zo ideaal uit. Dat werden de Mongolen, etc. Toen dacht hij: Nu ga ik het heel voorzichtig doen. Hij was te voorzichtig, er kwam er één uit die maar halfgaar was. Dat werd het blanke ras. Toen had hij er eindelijk één die had hij op de juiste graad van bruinheid, de juiste graad van samenhang, van veerkracht en dat werden de Indianen."
- + Vraag over Shamanen met hun grote ervaring op reïncarnatiegebied.
- Kent u ..... met het roestige mes? Uit Brazilië. Dat is toch iemand die meer incarnaties achter zich heeft dan de meesten die hier aanwezig zijn.
- + Deze mensen zijn tot ongelooflijke prestaties in staat.
- Zulke ingewijden of vaak geïncarneerden, die zullen vaak zo'n omgeving kiezen waarin datgene wat hij zelf is, dat datgene wat hij gevonden heeft kan functioneren. Dat kan in dit geval iemand zijn die zegt: als je last hebt van je blindedarm kan ik het er ook met een aardappelmessje uithalen.

Tot zover deze lezing.

HET SCHONE WOORD

Genezing, reïncarnatie, licht. Is de genezing van het ik niet afhankelijk van het licht wat de incarnatie in uw wezen toestaat.

Ik ben de cirkelgang gegaan
keer op keer heb ik geleefd
heb ik gedacht, gestreefd
gevoeld en onbedoeld misschien mijzelve toch gemaakt
tot iets wat ik niet ken
want in mij leeft een licht, een licht, een kracht
die mij nog niet duidelijk maakt wat mij ooit werd volbracht.
Ik ben de vrede niet, ik kan mijzelve niet aanvaarden
omdat ik niet beseffen kan de echte levenswaarden
die elke keer opnieuw in mij zijn opgerezen
en mij de weg tot werkelijkheid, tot lichtend zelfzijn wezen.

Ik ben haast ziek, ik zie mijzelve niet, ik kan het andere niet verstaan,
ik wil de wereld haast beheersen en moet haar ondergaan,
ik leef als mens
en ben ik als geest eindelijk bevrijd
ben in de banden van het denken nog steeds een deel van zelfde tijd
en eeuwigheid.

Totdat ik weer opnieuw mijzelve incarneer
totdat ik het genezen leer van wat ik ben
tot de erkenning: mijn waarheid is alleen van mij.
Mijn leven is mijn eigen leven en wat ik ben en doe
zo vrij als ik ook ben, moet ik ook zelve deel weer zijn
van dat wat ik erken in mij als licht,
in mij als kracht.
En doe ik dat steeds weer in leven en na de dood
en het geestelijk zijn, mij ik-besef ontplooit zich verder,
mijn angst voor het ik wordt klein, zeer klein.
Dan kan ik het al aanvaarden
dan zoek ik niet meer taak of plicht,
dan ben ik deel van alle dingen
en in mij leeft het levend licht
totdat ik uit het licht herboren één ben met het lichtend gloren,
opdat wat buiten alle tijd bestaat
blijft als één werkelijkheid.